

това оксиморонът служи само за да застопори екстремно и окончателно антитезата; а пък след като я е вкаменил и обезсилил всякава нейна способност да сюжетира, самият той става за втори път употребен, защото метаболата властово му внедрява семантическа симетрия, завърта предикативната сфера, антитезите стават изоморфични, осъществява се взаимозамяната им, т.е. въртенето и алхимическото смислостворчество се случва.

Обратимостта и взаимозаменяемостта обаче все още не е откриване на философския камък. В коментара си към процедурите на алхимическата астрология Рабинович отбелязва: "Двойката метал-планета може да се превърне в планета-метал. Път към сливането, но сливане още няма. Има само възможност за сливане"⁶. За да има сливане, очевидно трябва да изчезне окончателно междинният член. за да се осъществи алхимизмът, трябва да изчезне "химизмът" в качеството си на важна Хегелова метафора от неговото "учение за понятието", където "сливането" е възможно само чрез междинен, "среден" член: "в сферата на телесното водата изпълнява функцията на тази среда; в сферата на духовното, доколкото в нея намира място аналогонът на едно такова отношение, за такава среда трябва да се смята знакът изобщо и по-точно езикът"⁷.

Значи, доколкото в нашия случай намира място аналогонът на едно такова отношение, изчезването на средата е и изчезване на езика. За да се постигне златото, трябва да изчезнат различията - логически погледнато, философският камък не е нищо друго, освен унищожител на различията. И Яворов, който дълго е отъждествявал антитезите и ги е превъртал през метаболите на предикативната сфера, прави и последната алхимическа крачка - с преданост на адепт той започва финалната процедура по унищожаване на езика.

На първо време в тази рецептура антитезите трябва дори да спрат да се въртят в предикатива. Ето как става това: доброто и злото са били далеч едно от друго, между тях и в тях се е произвеждала самата среда на етоса и на езика, който констатира и пренася този етос: "от тебе съм далеко-може би/тъй, както е далеко злото от доброто" ("Все пак"); но пък те могат да вървят едно срещу друго и- изминавайки, оставяйки "зад" себе си, отменяйки "средата", - да

⁶ Пак там, Рабинович, с. 105.

⁷ Хегел. Науката логика. Т. II., С., 1967, стр. 215-218.